

Schubert no s'ho mereix i el públic tampoc

És inqüestionable el nivell de qualitat artística que cada any assoleix el Festival Internacional de Música. No sembla passar el mateix però, amb els cartells. Al contrari, sembla difícil superar el baix to d'aquest any. Una solució tan fàcil i pobra com la de pintar uns músics, bé ho semblen, i uns rètols amb el nom del músic, intent ben inútil, no cal ser tan explícit, dels quals algú va dir que semblaven bitllets de mil voleiant, no sembla adir-se amb les exigències qualitatives d'un Festival de tan alt nivell. El cartell d'enguany no passa de ser una mena d'intent d'esboç de figures amb ben poques pretensions, amb un to cromàtic fet sense mirar-s'hi massa, i tot dona un resultat final equiparable a un cromet de les xocolates. Schubert no s'ho mereix. Hem d'esperar de J.J. MM. un seriós esforç per triar uns artistes i unes obres dignes i prou adients amb la qualitat del Festival, i amb el públic assistent, a qui a més, se'ls hi vol vendre l'obra.

L'Impromptu n.º 2, allà no existeix més que l'Eulàlia Solé, el piano i Schubert.

Schubert que surt d'entremig de les cordes, destriat per les mans sensibles de la pianista; com destria també la dolça i suau melodia d'aquest Impromptu dels complicats encara que aparentment senzills arpegis. Quina cosa rodona, ben acabada, perfecta i polida!

L'Impromptu n.º 3 és més complexe, espiritualment parlant. És tendrament patètic. És el crit a mig camí del desesper però sense perdre mai la bondat de l'esperit.

La sonata en Si bemoll major, obre la segona part. Després d'un «molto moderato» executat amb pulcritud i seguretat per Eulàlia, ens arriba un llarg lament, arrossegadorament trist, com per escoltar amb la soledat per companya i la nit per ambient. Calia veure a l'Eulàlia interpretant aquest «andante»: els seus moviments eren com «rubatos» físics i la música que ella mateixa recreava, se l'emportava per ignorats camins on eren presents, amb intens patetisme, l'amor, la tristesa, la soledat més profunda.

El «scherzo», bell i alegre, sembla que arribi per consolar-la amb un diàleg mà dreta-mà esquerra, que sembla fet de paraules de conhort.

I el brillantíssim final, el «allegro ma non troppo», per acabar el concert. Amb una perfecció total i absoluta, fulgurant i perfecta, se'ns regala aquest darrer temps de la sonata, que arranca els aplaudiments més intensos del migrat públic que aquella tarda de diumenge érem presents.

El «bis» era obligat, i, com per descansar una mica la tensió, ens ofereix un breu «moment musical» senzill i fresc com un vas d'aigua a ple estiu.

Gonçal Comellas M.ª Glòria Vila-Puig

Massa virtuositat

No cabia esperar altra cosa que perfecció suprema del concert d'en Gonçal Comellas, i així és. Perfecció suprema del violinista quant a domini de l'instrument, i extraordinària professionalitat per superar els desencerts de la pianista, que quasi no es van notar.

Massa perfecció, que ens pot fer oblidar la música. La música no pot brollar tan bé dels instruments; s'ha d'arrancar amb dificultats, amb expressió, amb sentiments, i no tan sols amb tècnica ben depurada i perfecta.

Tot i això, la depurada tècnica també fa brollar sentiments del violí d'en Gonçal, i sovint, ens trobem immersos dins d'emotius passatges que ens fan oblidar la perfecció per submergir-nos en la Música.

Com el «andante» de la Sonatina n.º 3 en el registre més greu del violí, al que segueix el virtuós i preciosista «minuet».

Com el cadenciós primer moviment de la sonata-duo que després de les, diem-ne, lleugeres Sonatines, ens porta a un estat superior. Del món de jo-

ventut de Schubert a un món adult, a un món de maduresa gairebé total.

Els aplaudiments són forts i intensos. Malgrat tot, en Gonçal Comellas no ens ha pogut fer oblidar la impressionant «cadenza» del concert per a violí de Beethoven que, ara fa un any, ens regalava a l'Església Parroquial.

Cor Madrigal

Entusiasme a gavadals a dalt l'escenari

Quan el Cor Madrigal baixava, quasi a pas atlètic, la rampa del Museu, semblava que no hi cabrien. 26 veus femenines i 20 masculines, el piano, l'orgue...

Però tots es posen bé i el plat espectacular del Festival comença. La primera part està integrada per 9 cançons a quatre veus i piano, que fan les delícies del públic. L'habitual seqüent sonora del Museu s'omple de veus i d'entusiasme, i així van sorgint les cançons una darrera l'altra; destacant la curta i alegre «Der Tanz», i el quartet «Des Tages Weihe», on el baix Francesc Doy ens dona un expressiu cant en solitari, i l'oració «Gebet» amb solos de Montserrat Pueyo, Eulàlia Salbañá, Pau Castanyer i Joan Cabero, i l'estremidor Weltschöpfer d'una plenitud total.

A la segona part podem comparar dues Misses completament diferents. La primera, la Missa Alemanya, és una música sacra que no té res de solemne, sinó que és completament intimista. Es diria adequada a una capella d'alta muntanya, d'un lloc pregonament religiós, però més a prop del cel blau i de les muntanyes, que no pas dels grans vitralls i dels sants de pedra.

La segona, recolzat el conjunt de veus i orgue per un quartet de corda, és ja una Missa solemne, de gran Catedral. És impressionant el Benedictus, amb el difícil solo de soprano magníficament resolt per Montserrat Pueyo, i l'Agnus Dei és ja definitiu.

A la mitja part, el mestre Manuel Cabero, felicitava els cantaires perquè s'havia fet música. Nosaltres felicitem també el mestre Cabero, perquè ha sabut entusiasmar els seus cantaires i músics de tal forma que fóssin capaços de «treure» tanta música, i perquè els ha conduït tan bé

PlaçaGran
Publicació
Granollera

Subscriuiu-vos-hi!